

961015-2

Podobně jako pojem „fenoménu“ je nejasný Sokolův pojem „rytmu“. Říká sice, že „fenomén rytmu je filosoficky obtížně uchopitelný a vůbec vzdorující každé verbalizaci“ a že „je někde na pomezí, v myšlenkové zemi nikoho“ (196). Prý „zřejmě není ani vnější, ani vnitřní, ani látkový, ani myšlenkový, ani soukromý, ani veřejný – anebo přesněji je právě obojí“ (196-7). „Zkušenost rytmu je pro člověka hluboce vnitřní a intimní, v myšlení i v řeči obtížně uchopitelná ...“ atd. „Je to nepochybně řád, ...“ V tom všem je Sokol velice nedůsledný, protože na jedné straně opouští rovinu věcí, jak se nám samy dávají (neboť poukazuje k tomu, co je teprve na pomezí onoho „dávání“, co ještě skutečným dáváním není), a na druhé straně toho využívá k jakési omluvě či výmluvě, že to není myšlenkově uchopeno (a možná vůbec uchopitelné), ba co se dokonce vymyká verbalizaci (dokonce předpojmové, tedy mytické). To je až iritujícím způsobem provokující způsob promlouvání a lze za ním těžko a jen bezdůvodně předpokládat nějaké myšlenkové úsilí o zvládnutí problematiky, a už vůbec zvládnutí filosofické.

(Praha, 961015-2.)